

Hồi 508

Công nhiên quyết liệt

Lưu Dụ mượn động tác thi quân lễ để cúi mắt xuống, không để Lưu Lao Chi nhìn thấy cừu hận trong mắt gã, đồng thời thoái sang một bên, nhường chủ vị cho Lưu Lao Chi.

Dung mạo của Lưu Lao Chi có hơi tiêu tụy, hiển thị hẳn không phải hoàn toàn an tâm về sự phát triển của cục thế trước mắt. Vừa tiến vào thư trai, mục quang của hắn tàn độc chằm chằm nhìn Lưu Dụ, trên mặt là không một chút xú biểu tình.

Ngoài thư trai truyền vào thanh âm vệ sĩ bố phòng, có thể thấy Lưu Lao Chi không dám cầu thả sự an toàn của mình, đang trong trạng thái giới bị cao độ.

Lòng Lưu Dụ lại đang nghĩ gian tặc người ngày xưa phục kích giết cha Đạm Chân, đương nhiên cũng sợ người ta sẽ dùng một thủ đoạn với người.

Cửa thư trai đằng sau Lưu Lao Chi có cận vệ đóng lại, tựa hồ lập tức cách ly hai người thù ghét nhau này trong không gian độc lập nơi đây, nhưng ai cũng biết thứ cách ly này là một ảo giác.

Lưu Lao Chi đứng sau cửa, hừ lạnh: "Người tại sao lại về đây?".

Lưu Dụ gắng đè nén lửa giận trong lòng, bình tĩnh đáp: "Mời thống lãnh thượng tọa".

Lưu Lao Chi tựa hồ nhin không được tâm tình muốn phát tác, chợt lại cất bước, ngồi xuống chủ vị, quát: "Ngồi!".

Lưu Dụ ngồi một bên, ngược mắt nhìn sang Lưu Lao Chi, mặt Lưu Lao Chi không chút biểu tình đang đĩnh đĩnh nhìn gã: "Trước hết hãy trả lời ta tại sao người lại về?".

Lưu Dụ nở nụ cười đầy thâm ý, thấp giọng: "Bởi ta sợ thống lãnh sai đi sai lại, sai đến mức khó trở mình".

Lưu Lao Chi vụt biến sắc, nổi giận: "Lưu Dụ người là gì mà dám phê bình ta?".

Lưu Dụ dám bảo đảm Hà Vô Kỵ bên ngoài và các tướng lãnh Bắc Phủ binh ai ai cũng nghe mồn một những gì Lưu Lao Chi nói, lại không nghe rõ được lời nói của mình, mà đó chính là hiệu quả gã muốn được.

Lưu Dụ cao giọng: “Ty chức sao dám phê bình thống lãnh? Chỉ vì trước mắt chính là lúc Bắc Phủ binh bọn ta tồn vong nguy cấp, chỉ cần đi sai một bước, quân ta lập tức lọt vào chốn dầu sôi lửa bỏng, không những triều đình chao đảo, bọn ta cũng lâm họa diệt thân. Hiện tại là cơ hội duy nhất để phát binh đến Kiến Khang, có thể xoay chuyển tình huống mặt đó. Xin thống lãnh quyết đoán tức thời, Lưu Dụ ta nguyện làm tướng tiền phong của thống lãnh”.

Lời nói này của gã là nói cho Hà Vô Kỵ bên ngoài nghe, để Hà Vô Kỵ biết gã toàn tâm toàn ý nghĩ cho đại cục, tỏ thái độ trung thành với Lưu Lao Chi. Đương nhiên gã đã sớm tiên đoán lời nói đó sẽ chọc giận Lưu Lao Chi, làm cho giữa hai người không còn đất thỏa hiệp nữa.

Lưu Lao Chi ánh mắt rùng rục sát cơ trùng trùng nhìn gã, lại tựa như ý thức được bất kỳ lời đối thoại nào giữa bọn họ mà lọt ra ngoài cũng chỉ có hại chứ không có lợi, hạ thấp thanh âm: “Người vừa từ Hải Diêm về, có biết rõ tình huống hiện tại của Kiến Khang không?”.

Lưu Dụ ngang nhiên: “Lần này ty chức từ Hải Diêm về chính là muốn báo cáo tình huống mới nhất có liên quan đến Kiến Khang cho thống lãnh biết, căn cứ theo tin tức ta nhận được, nếu phán đoán của ta không sai, Kiến Khang ngày mai sẽ không còn là Kiến Khang của Tư Mã thị nữa, mà là Kiến Khang của Hoàn thị. Hiện tại bọn ta còn có một cơ hội cuối cùng, xin thống lãnh lập tức hạ lệnh cho đại quân khởi hành, nếu không cơ hội sẽ vĩnh viễn không trở lại”.

Gã tuy không lớn giọng, nhưng từng chữ từng tiếng ẩn hàm kinh khí, khẳng định mọi người ngoài thư trai đều nghe rất rõ, không thể bỏ sót được.

Lưu Dụ ghìm ý không cho Lưu Lao Chi hạ đài được, để tỏ rõ Lưu Lao Chi không có năng lực nắm bắt thời thế, giả như Hoàn Huyền quả có thể nội trong ngày mai công hãm Kiến Khang, danh dự của Lưu Lao Chi sẽ lập tức sụp đổ.

Lưu Lao Chi nổi giận: “Đừng hồ ngôn loạn ngữ”.

Câu này chính trúng ý Lưu Dụ, hữu tâm độ với vô tâm, Lưu Lao Chi đang hãm mình vào cái bẫy mà gã thiết kế.

Tâm thần Lưu Dụ bình tĩnh lạ thường, nắm rõ hiệu dụng mỗi một từ mỗi một câu của mình, chợt lại thấp giọng: “Tôn gia chết ra sao?”.

Lưu Lao Chi cuối cùng nhin không được nữa, vụt đứng sựng dậy, chỉ tay: “Câu nói đó của ngươi có ý gì?”.

Lưu Dụ mắt nhìn xuống đất, trầm giọng: “Không có ý gì đặc biệt, cũng không phải muốn đem nợ máu của Tôn gia đổ lên đầu thống lãnh. Chỉ là muốn đề tỉnh thống lãnh, kẻ có

thể hại chết Tôn gia chỉ có người rành rọt tình huống trong quân mới làm được, hơn nữa thân thủ cao minh, tinh thông thuật sát nhân. Người này khẳng định là người thống lĩnh tin dùng, biết rõ hành tung của Tôn gia, còn có phương pháp che giấu khiến Tôn gia không đề phòng, mới có thể hại Tôn gia như vậy. Thống lĩnh không cần ta nói ra, chắc cũng biết người nào là nội gian Ma môn an bài trong quân bọn ta”.

Lưu Lao Chi thù người, tiếp đó mặt tràn sắc giận, nhắm cửa thư trai đi ra.

Lưu Dụ khẽ gọi: “Lưu gia!”.

Lưu Lao Chi đang chuẩn bị quát tháo ra lệnh cho cận vệ mở cửa, chợt nghe Lưu Dụ gọi theo lối xưng hô với hần trước đây, ngạc nhiên dừng bước.

Lưu Dụ lòng khoan khoái, mãi cho đến giờ phút này, Lưu Lao Chi chính đang bị gã dắt mũi đi.

Lưu Dụ thông dong thốt: “Hà Mục có phải đã mang tin Hoàn Huyền hao binh tổn tướng, nguyên khí tổn hại nặng nề trong chiến dịch giết chết Nhữ Thiên Hoàn Lương Hồ bang không?”.

Lưu Lao Chi vụt xoay người lại, đôi mắt hung hãn hùng hục, mục quang như hai mũi tên bắn về phía Lưu Dụ: “Ai nói cho ngươi biết?”.

Lưu Dụ suýt nữa muốn ngửa mặt cười lớn, đương nhiên không phóng dăng như vậy, cái gã sợ không phải là Lưu Lao Chi, mà là sợ làm tổn hại hình tượng của mình trong lòng Hà Vô Ky, điềm đạm thốt: “Là ta đoán ra, thống lĩnh đã trúng gian kế của Hoàn Huyền và Ma môn rồi!”.

Tiếng hô hấp của Lưu Lao Chi khấn trương hần, quát dữ: “Toàn là nói bậy!”.

“Bình!”.

Lưu Lao Chi phá tung cửa, cầm phần đi ra.

oOo

Yến Phi thò đầu ra trên nóc một tòa nhà cách một con đường lớn, quan sát cửa chính phủ đệ của Hà Vô Ky, thấy Lưu Lao Chi có thân tướng thân vệ bao quanh nô khí xung thiên đi đến quảng trường, một trong số những người theo sát sau hần là Hà Vô Ky. Thân vệ vội dẫn ngựa của Lưu Lao Chi theo.

Lúc Lưu Dụ và Lưu Lao Chi nói chuyện, Yến Phi ẩn mình trong một tòa nhà gần đó, bằng vào đôi tai thính của chàng, lời đối thoại giữa hai người, bất kể là lớn tiếng hay hạ giọng bí mật, đều lọt hết vào tai.

Nghe Lưu Dụ hoài nghi trong số tướng lãnh tâm phúc của Lưu Lao Chi có Ma môn nằm vùng, Yến Phi cũng cảm thấy có lý. Chàng thầm nghĩ đang lúc rảnh rỗi, chi bằng lợi dụng cơ hội tìm ra tên Ma môn này, thuận tay thanh lý cho xong chuyện. Chính như Hướng Vũ Điền nói, nói đạo lý với Ma môn chỉ là hành vi khờ khạo, sách lược tốt nhất là gặp tên nào giết tên đó, thấy hai tên giết hai tên.

Hơn nữa trước mắt là cơ hội duy nhất.

Nói cho cùng Lưu Lao Chi đâu phải người ngu xuẩn, ngoài miệng tuy gạt phăng Lưu Dụ toàn nói bậy, trên sự thật hẳn khẳng định đã lưu ý lời cảnh cáo của Lưu Dụ. Mấy chuyện này một khi nhắc nhở, kẻ đương sự trong đầu sẽ có manh mối, có lẽ ít ra cũng có tình nghi, nếu Lưu Lao Chi lập tức tìm người hẳn hoài nghi đi hỏi chuyện thì lý tưởng nhất.

Cho nên Yến Phi lập tức chạy đến đây để tiến hành kế hoạch của chàng.

Lưu Lao Chi mặt âm trầm đi đến bên chiến mã, chợt ngưng bước: "Vô Ky!".

Hà Vô Ky đi đến sau người hấn: "Có mặt! Lưu gia có gì phân phó?".

Lưu Lao Chi xoay người lại, hấn học chăm chăm nhìn Hà Vô Ky: "Ta luôn luôn đối đãi người ra sao? Người nói cho ta biết coi!".

Hà Vô Ky cúi đầu: "Lưu gia đối với tôi tốt không còn gì để nói".

Cả trăm binh tướng xung quanh ai ai cũng đứng im, tiếng hơi thở lại trầm trọng hẳn, quảng trường rộng lớn, chỉ có thanh âm hai người nói chuyện và tiếng khi khịt của chiến mã, không khí đè ép người người.

Lưu Lao Chi nổi giận: "Đừng có trước Lưu gia sau Lưu gia, ta là cậu ruột của ngươi".

Yến Phi trong bóng tối trên chỗ cao phía đối diện lòng dâng cảm khái, chàng cuối cùng đã hiểu thủ đoạn báo thù của Lưu Dụ, là không tổn một binh một tướng khiến cho chúng bạn thân thích của Lưu Lao Chi rời xa, mất đi danh dự và quyền lực mà hấn khát vọng nhất.

Hà Vô Ky ngửa đầu dậy, đôi mắt bắn ra thần sắc kiên định, thốt: "Tôi đồng ý với lối nhìn của Lưu Dụ, nếu bọn ta vẫn không hành động, Kiến Khang ngày mai sẽ là Kiến Khang của Hoàn Huyền, còn bọn ta lọt vào số phận chờ đợi bị Hoàn Huyền cưỡng bức giải tán hoặc thu gộp".

Lưu Lao Chi hừ khan: “Giả như ngày mai Hoàn Huyền vẫn không hạ nổi Kiến Khang thì sao?”.

Hà Vô Ky thấp giọng: “Lưu Dụ giống như Huyền soái, chưa từng đánh giá sai địch nhân, gã cũng là người duy nhất từng phá Kinh Châu quân. Hiện tại gã vút bỏ thù hằn trong quá khứ, chịu bán mạng cho cữu phụ, đây quả là cơ hội cuối cùng của bọn ta, bỏ qua là vĩnh viễn mất đi, cữu phụ người vẫn chưa minh bạch sao?”.

Lưu Lao Chi đôi mắt vẻ bức tức hùng hục, gần từng tiếng: “Người hoàn toàn đứng về phía gã rồi!”.

Hà Vô Ky quyết đoán: “Tôi chỉ là nghĩ cho đại cục”.

Lưu Lao Chi trầm giọng: “Người nói với Lưu Dụ cho ta, trước chính Ngộ ngày mai, gã phải rời khỏi Quảng Lăng, rút về Hải Diêm, nếu không chớ trách ta vô tình”.

Nói xong nhảy lên ngựa, chúng binh tướng liền đi theo, chia nhau lộn mình lên lưng ngựa, chỉ còn lại một mình Hà Vô Ky đứng đó.

Lưu Lao Chi trên ngựa nhìn Hà Vô Ky, lạnh lùng thốt: “Nếu người vẫn nghĩ không thông, ngày mai rút theo Lưu Dụ đi, coi như Lưu Lao Chi ta không có đứa cháu như người”.

Tiếp đó quát một tiếng tựa như muốn phát tiết lửa giận trong đầu, giục ngựa xông qua cửa lớn đang mở toang, chúng binh tướng theo đuôi, dốc vào đường cái.

oOo

Lưu Dụ nhìn Hà Vô Ky tiến vào thư trai, im lặng không nói gì.

Hà Vô Ky buồn bã ngồi phịch xuống bên cạnh gã, thở ra một hơi: “Đi rồi!”.

Thấy Lưu Dụ không có phản ứng, Hà Vô Ky trầm giọng nói tiếp: “Ông ta sai ta nói với người, giả như trước chính Ngộ ngày mai người vẫn còn ở Quảng Lăng, ông ta sẽ không khách khí”.

Lưu Dụ nhìn hần: “Người có phải rất đau buồn không?”.

Hà Vô Ky thở dài: “Từ lúc tin Diêm soái bỏ mình truyền tới, Tôn gia lại đột nhiên chết bất minh bất bạch, ta liền sinh ra cảm giác tuyệt vọng. Thứ cảm giác này rất khó chịu, làm cho mình cảm thấy bất kể làm chuyện gì cũng đều không có ý nghĩa”.

Lưu Dụ hỏi: “Người có phải cảm thấy rất mệt mỏi không?”.

Hà Vô Ky cười khở: “Đây là nỗi mệt nhọc từ tận đáy lòng, hôm nay ta chỉ hy vọng tránh ra chốn hoang dã trăm dặm không một bóng người, không muốn gặp bất cứ một ai, không lý gì đến chuyện xảy ra trên đời nữa”.

Lưu Dụ gật đầu: “Ta hiểu cảm giác của ngươi, bởi ta từng lọt vào hoàn cảnh còn ác liệt hơn gấp trăm lần tình huống trước mắt ngươi, ít ra ngươi còn chưa xảy ra chuyện làm cho ngươi hối hận cả đời”.

Hà Vô Ky bàng hoàng: “Huỳnh đã gặp chuyện như vậy sao?”.

Lưu Dụ đáp: “Đến sau khi chuyện như vậy xảy ra, ngươi sẽ không muốn nhắc lại với bất cứ một ai. Hiện tại ngươi may hơn ta nhiều, bày trước mắt ngươi là vấn đề chọn lựa. Nghĩ về vợ đẹp con ngoan của ngươi đi! Ngươi liền hiểu quyết định giờ phút này trọng yếu đến cỡ nào. Cứu phụ của ngươi từng bội phản lại Hoàn Huyền, quay đầu theo Tư Mã Đạo Tử, với lòng dạ hẹp hòi của Hoàn Huyền, nhất định không quên mối hận đó, đến khi Hoàn Huyền đoạt được Kiến Khang, kẻ đầu tiên muốn thu thập là cứu phụ của ngươi, mà ngươi là tướng lĩnh thân cận cứu phụ của ngươi nhất, Hoàn Huyền cũng tuyệt sẽ không buông tha. Cứu phụ của ngươi đã không còn thuốc chữa, cho nên ngươi cần phải ra quyết định, có quyết định minh trí giúp ngươi vĩnh viễn không phải hối hận”.

Hà Vô Ky hơi thở khẩn trương hẳn, lại có vẻ không hiểu: “Ta đã bày tỏ tâm ý với huynh từ sớm, tại sao huynh còn phải nói mấy lời này?”.

Lưu Dụ không trực tiếp hồi đáp hẳn, chỉ bình tĩnh nói: “Lòng người rất kỳ quái, hoàn toàn là trông vào mình dùng góc độ nào để nhìn sự vật. Ta đương nhiên hiểu tâm tình của ngươi, nhưng nếu đổi lại đi nhìn ở một góc độ khác, ngươi đối với cứu phụ của ngươi đã tận hết tình nghĩa, khổ là ông ta lời trung trái tai, ngươi không tất yếu phải chết chung theo ông ta, nếu liền lụy cả vợ con thì càng bị thảm. Nói cho ta biết, ngươi có phải đã mất đi đấu chí và lòng tin không?”.

Hà Vô Ky buồn thảm: “Ta có còn đấu chí và lòng tin hay không đâu có trọng yếu, trọng yếu nhất là Lưu Dụ huynh làm là được, ta sẽ đi theo”.

Lưu Dụ lắc đầu: “Vẫn chưa đủ, thẳng thắn nói cho ngươi biết, ta nắm chắc hết mình có thể đánh bại Hoàn Huyền, nhưng một điều kiện bên trong là ngươi phải hồi phục bản sắc, toàn lực giúp ta. Nghĩ về Huyền soái xem! Ông ta tài bồi ngươi ra sao? Ngươi bây giờ bộ dạng như vậy, không phải sẽ làm cho ông ta rất thất vọng sao? Chưa ra trận đã muốn giải giáp về quê, trận này còn có thể nói thắng gì nữa? Huyền soái đã bồi dưỡng ra tướng lĩnh Bắc Phủ hoàn toàn không có lý tưởng đấu chí sao? Mục đích của bọn ta không đơn thuần là vinh nhục của Bắc Phủ binh, mà còn là lo nghĩ cho dân chúng phương Nam, đây là sứ mệnh

của Bắc Phủ binh bọn ta, muốn nối tiếp chính sách an dân của An công và Huyền soái. Mọi sự khác không còn trọng yếu nữa, bao gồm cả cứu phụ của người”.

Hà Vô Ky nhẩn thần từ từ ngưng tụ lại, lại hoài nghi hỏi: “Huỳnh thật nắm chắc có thể đánh bại Hoàn Huyền?”.

Lưu Dụ mỉm cười: “Còn muốn giải giáp về quê chứ?”.

Hà Vô Ky bển lên: “Xin đừng nói câu đó với ta có được không. Ài! Chuyện Lưu gia trước mắt muốn trục xuất bọn ta khỏi Quảng Lăng phải ứng phó làm sao?”.

Lưu Dụ trầm nghĩ ta đang muốn bức Lưu Lao Chi làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy, sao lại không có biện pháp ứng phó chứ? Điềm đạm đáp: “Lão nhân gia người đã có ý đó, bọn ta cứ y theo ý của ông ta mà làm thì sao?”.

Hà Vô Ky ngạc nhiên nhìn gã.

Lưu Dụ thông dong thốt: “Hai đại căn cứ của Bắc Phủ binh, một là Quảng Lăng, chỗ kia là Kinh Khẩu. Quảng Lăng không có chỗ cho ta dung thân, bọn ta cứ đi Kinh Khẩu”.

Kinh Khẩu cách Quảng Lăng chỉ nửa ngày đi thuyền, bờ nam hạ du Trường Giang, hô ứng lẫn nhau với Quảng Lăng, vẫn thuộc phạm vi thế lực của Lưu Lao Chi.

Hà Vô Ky sắc mặt hơi có biến: “Vậy có khác gì với Quảng Lăng?”.

Lưu Dụ đáp: “Đương nhiên khác rất nhiều. Bọn ta phải nội trong một đêm làm rõ với tất cả binh tướng Bắc Phủ binh là ta sẽ đến Kinh Khẩu. Người nào chịu đi theo Lưu Dụ ta, có thể đến Kinh Khẩu với ta, người nào muốn trung thành với cứu phụ người thì ở lại Quảng Lăng, là như vậy đó”.

Hà Vô Ky mặt không còn một hột máu: “Nếu tin lan truyền tới tai cứu phụ, sợ rằng bọn ta không thấy được ánh mặt trời ngày mai”.

Lưu Dụ uồn ngực tự tin: “Cho nên người cần phải hồi phục lại đấu chí, hạ một quyết định vĩnh viễn không hối tiếc, như vậy mới có thể sánh vai tác chiến cùng ta, phóng tay làm dữ một trận, rõ chứ?”.

Hà Vô Ky mặt đã hồi phục lại chút huyết sắc, thở hì hục vài hơi: “Bọn ta vậy là đã đổi đầu với cứu phụ rồi”.

Lưu Dụ mỉm cười: “Chỉ cần bọn ta chuẩn bị sung túc, cứu phụ người không dám vọng động can qua đâu, bởi ông ta lo không nổi, nghĩ coi đây là thời thế gì chứ?”.

Hà Vô Ky nhú mày: “Nhưng Kinh Khẩu do đại tướng Lưu Tập tâm phúc của cứu phụ trấn thủ, tuyệt sẽ không hoan nghênh bọn ta”.

Lưu Tập cũng là đồng hương của Lưu Lao Chi, là mãnh tướng Bắc Phủ, võ nghệ tầm thường, nhưng tài trí hơn người, được Lưu Lao Chi tin dùng trợ giúp.

Lưu Dụ thốt: "Vậy phải xem thời cơ bọn ta đi Kinh Khẩu".

Hà Vô Ky sinh ra cảm giác cao thâm khó lường đối với Lưu Dụ, mấy lời Lưu Dụ nói có vẻ như thuận miệng nói ra, nhưng đều đã trải qua đắn đo tính toán.

Lưu Dụ biết Hà Vô Ky đoán không ra thủ đoạn của gã, mỉm cười thốt: "Lúc tin Hoàn Huyền đại phá Kiến Khang quân truyền đến Quảng Lăng và Kinh Khẩu, thời cơ tốt nhất sẽ xuất hiện".

Hà Vô Ky khổ não: "Vậy bọn ta nào khác gì phải bồn chồn khốn khổ chờ thời cơ đến?".

Lưu Dụ hỏi: "Tin tức phải bao lâu mới truyền tới đây?".

Hà Vô Ky đáp: "Dùng phi cáp truyền thư đưa tin thì ba canh giờ là xong".

Lưu Dụ trầm giọng: "Như vậy khoảng chính Ngọ sẽ có thể thu được tin, phối hợp không hở chút nào với thời gian Lưu Lao Chi đuổi bọn ta, cứ như ông trời cố ý an bài vậy".

Hà Vô Ky hỏi: "Huỳnh bằng vào cái gì mà phán đoán được như vậy?".

Lưu Dụ đáp: "Sau khi Hoàn Huyền đại phá Tư Mã Thượng Chi, đường tới Kiến Khang rộng rãi không chướng ngại, chuyện Hoàn Huyền sợ nhất là cửu phụ người đột nhiên trở chứng, vì sợ đêm dài lắm mộng, cho nên tuyệt sẽ không lần lửa trì hoãn thời gian, như vậy Hoàn Huyền mau nhất là đêm nay tới được Kiến Khang. Công đả Kiến Khang trước khi giải trừ lệnh giới nghiêm còn có một ưu điểm, là có thể giảm tối thiểu sự tạo nhiễu hỗn loạn của dân thường. Hoàn Huyền không phải đến phá hoại tàn phá, mà là muốn làm Hoàng đế, lý tưởng nhất là sau khi dân chúng Kiến Khang tỉnh dậy mới phát giác Hoàn thị đã thay thế Tư Mã thị".

Nói đến đây, không khỏi nghĩ tới Tư Mã Nguyên Hiễn, nếu hần tiếp được cảnh cáo của Đồ Phụng Tam, nói không chừng có thể tránh họa sát thân, chạy đến Quảng Lăng, vậy thì gã cũng coi như đã tận hết tình nghĩa đối với Tư Mã Nguyên Hiễn.

Hà Vô Ky hiện thần tình vui vẻ bội phục, gật đầu: "Hiểu rõ rồi!".

Lưu Dụ thốt: "Sự đối kháng giữa ta và Lưu gia đồn đại càng dữ càng tốt. Trọng yếu nhất là phải tranh thủ được tướng lĩnh thủy sư, như vậy bọn ta càng có đủ vốn để đả động Lưu Tập. Đến lúc ai ai cũng nhận ra thời thế của Lưu gia đã đi đời, ngôi vị thống lĩnh của ông ta chỉ là hữu danh vô thực".

Hà Vô Kỵ nói: “Lưu gia nếu cảm thấy sự phát triển hình thế không có lợi cho ông ta, rất có thể sẽ kéo hết thân tướng thân binh phóng tay đánh một ván”.

Lưu Dụ thốt: “Bọn ta sửa đổi kế hoạch một chút thì sao? Ngươi và Vịnh Chi rõ tình huống Quảng Lăng nhất, trước hết liên kết tướng lãnh có lòng đi theo ta, đến khi bọn ta vững chãi trận địa mới thông tri cho các tướng lãnh khác”.

Hà Vô Kỵ gật đầu: “Đó là cách làm ổn thỏa hơn, ta và Vịnh Chi biết nắm bắt làm sao”.

Lưu Dụ thốt: “Phủ đệ của ngươi là trung tâm chỉ huy lâm thời của bọn ta, ngươi nên thông tri cho mẹ ngươi biết một tiếng, để bà ta nắm rõ tình hình. Đến chính Ngọ ngày mai, bọn ta sẽ kéo quân đi Kinh Khẩu”.

Hà Vô Kỵ nhận lệnh đi ra.

- o O o -